

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci navrhovatele: **J. H.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) CTR Evropská, a. s.**, IČ 28382951, se sídlem Sladkovského nám. 525/1, **II) Z. K.**, **III) J. B.**, **IV) J. Č.**, **V) J. Z.**, **VI) M. P.**, **VII) J. D.**, **VIII) Ing. I. B.**, **IX) J. H.**, **X) L. H.**, **XI) E. K.**, **XII) C. H.**, **XIII) Mgr. M. M.**, **XIV) K. M.**, **XV) Ing. J. P.** a **XVI) MUDr. J. P.**, **XVII) M. M.**, **XVIII) J. M.**, **XIX) P. W.**, **XX) F. F.**, **XXI) V. K.**, **XXII) V. H.**, **XXIII) R. R.**, **XXIV) P. H.**, **XXV) J. Č.**, **XXVI) L. K.**, **XXVII) L. M.**, **XXVIII) M. R.**, v řízení o kasačních stížnostech odpůrce a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 A 39/2014 – 109,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost odpůrce **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I) **se zamítá.**
- III.** Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatele JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta, se sídlem Slavíkova 23, Praha 2.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení I) **je povinna** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatele JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta, se sídlem Slavíkova 23, Praha 2.
- V.** Osoby zúčastněné na řízení II) až XXVIII) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Odpůrce ke dni 18. 4. 2011 vydal úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy č. U 0933/2011 (dále též „úprava územního plánu“) tak, že došlo ke změně míry využití území v lokalitě vymezené ulicemi Evropskou a Leteckou, v k. ú. Ruzyně, a to k navýšení z kódu C na kód H na ploše vymezené výkresovou přílohou na pozemcích parc. č. 1378/3, 1378/6 a 1378/8 a na části pozemků parc. č. 1378/1 a 1378/5. Provedeným navýšením kódů míry využití území byl zvýšen koeficient podlažních ploch z 0,5 na 2,2. Důvodem změny byl záměr osoby zúčastněné na řízení I) na vybudování polyfunkčního souboru staveb CTR Evropská.

[2] Navrhovatel podal dne 5. 3. 2014 u Městského soudu v Praze návrh na zrušení opatření obecné povahy – výše uvedené úpravy územního plánu podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, s tím, že v posuzované věci se jedná o stejnou situaci, neboť od kódu míry využití území v územním plánu hl. m. Prahy se odvíjí koeficient podlažních ploch stanovující maximální míru využití území, jakož i koeficient zeleně, určující minimální výměru zeleně na zastavovaném pozemku. Touto úpravou územního plánu došlo ke zvýšení maximálně přípustné míry jejího zastavění a ke snížení požadavků na minimální výměru zeleně. Byl tak změněn obecný regulativ prostorového uspořádání území, tj. limit jeho využití, jehož vymezení je závazné. Navrhovatel odpůrci vytkl, že nedodržel žádné z ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (podle navrhovatele měl odpůrce obdobně aplikovat ustanovení § 43 až § 46 a § 50 až 54 a přiměřeně aplikovat ustanovení § 47 stavebního zákona), dle kterých má pořizovatel změny a příslušná obec postupovat při vydávání změny územního plánu a napadené opatření obecné povahy vydal v rozporu s § 188 odst. 3 stavebního zákona. Navrhovatel dále namítal, že mu nebyla dána možnost seznámit se s navrhovanou úpravou územního plánu a vznést proti ní námitky. Vyjádřil přesvědčení, že napadená úprava územního plánu je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, neboť nespĺňuje požadavek na zachování příznivého životního prostředí, byla učiněna bez vazeb na okolní zástavbu rodinných domů a způsobila překročení odpovídající kapacity území, které by tak nemělo odpovídající podíl zeleně, bylo by přehušťeno stavbami, což má vliv na hodnotu prostředí a pohodu bydlení i v domě navrhovatele. Dochází ke snížení koeficientu zeleně a nejsou respektovány urbanisticko – architektonické hodnoty území a jeho kvalita, neboť plocha je v okolí zástavby rodinných domů. Navrhovatel dále uvedl, že úprava územního plánu nedodrzuje požadavek proporcionality zásahu, zasahuje do jeho vlastnických práv a byla vydána v rozporu s § 11 zákona č. 17/1992 Sb., a § 18 odst. 1 a 2 a § 19 odst. 1 stavebního zákona. Tato úprava totiž zvyšuje zatížení území, které je již nyní neúnosně překročeno, neboť je překročena přípustná míra zatěžování hlukem stanovená hlukovými limity. Provedené navýšení kódu míry využití území zvýšilo koeficient podlažních ploch z 0,5 na 2,2, tedy více než čtyřnásobně. Dojde také k navýšení dopravní zátěže a s tím spojenému nárůstu znečišťujících látek v ovzduší a prašnosti. S ohledem na výše uvedené navrhovatel navrhl, aby městský soud opatření obecné povahy - Úpravu směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U 0933/2011 zrušil dnem právní moci tohoto rozsudku.

[3] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 A 39/2014 – 109, napadené opatření obecné povahy – úpravu územního plánu zrušil dnem právní moci tohoto rozsudku, odpůrci uložil povinnost zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 17 342 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce a rozhodl dále, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud při posouzení věci vycházel ze závěrů, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 -116, publ. pod č. 2943/2014 Sb. NSS. Konstatoval, že závěry které učinil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora uvedené věci pro pojem „index podlažní plochy“ užitý v územním plánu Statutárního města Brna, lze beze zbytku vztáhnout

pokračování

i na termín „kód využití území“, užívaný územním plánem hlavního města Prahy. Také v územním plánu hlavního města Prahy měl být kód míry využití území součástí závazné části územního plánu a nikoli směrné části. Jeho změna tudíž neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, ale mělo se tak stát procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, mj. se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb na nich. Proces přijetí úpravy územního plánu tak byl od počátku nezákonný a nestal se nezákonným teprve následně vydáním shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Postupem odpůrce byla zkrácena procesní práva vlastníků okolních pozemků a staveb na nich. V této souvislosti městský soud poukázal na skutečnost, že úprava územního plánu umožňuje realizaci objektu (objemná budova o šesti nadzemních podlažích s 22 byty a další plochou využitelnou jako kanceláře, či prodejní plochy, vyžadující vybudování 74 parkovacích míst), který se naprosto vymyká dosavadnímu charakteru místní zástavby a výrazně se liší od objektů, které by bylo možno na předmětné ploše realizovat podle původního územního plánu.

[4] Proti tomuto rozsudku podal odpůrce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítal, že se městský soud v odůvodnění svého rozsudku opírá pouze o shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vydané prakticky dva roky po projednání a přijetí úpravy územního plánu, které nikterak nedoplňuje o další argumentaci. Jelikož usnesení rozšířeného senátu zásadním způsobem změnilo dosavadní praxi, nelze ho použít na nyní projednávaný případ, neboť se nevztahuje na skutkový a právní stav v době vydání úpravy územního plánu. Stěžovatel se při projednání úpravy územního plánu řídil platnými právními předpisy, tehdejší judikaturou a běžnou právní praxí platnou a užívanou v době přijetí úpravy. O správnosti postupu stěžovatele podle jeho názoru svědčí rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které se odvolával ve svém vyjádření k žalobě (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 – 23, a rozsudek ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 – 43). Postupem městského soudu podle stěžovatele došlo k retroaktivní aplikaci usnesení rozšířeného senátu, což narušuje právní jistotu stěžovatele a dotčených subjektů. V této souvislosti stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. I. ÚS 3061/11.

[5] Podáním ze dne 26. 6. 2014 sdělila osoba zúčastněná na řízení I) (dále též „stěžovatelka“), že se připojuje ke kasační stížnosti odpůrce. Na základě výzvy obsažené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 4 As 130/2014 – 35, stěžovatelka podáním ze dne 16. 10. 2014 upřesnila, že její podání ze dne 26. 6. 2014 je kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 A 39/2014 – 109. V doplnění své kasační stížnosti ze dne 3. 11. 2014 stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka v první řadě namítala, že kasační stížností napadený rozsudek není v souladu s právními předpisy, protože navrhovatel i odpůrce nejsou dostatečně specifikováni datem narození, popř. identifikačním číslem, což je v rozporu s § 157 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“). Strany sporu tak nejsou dostatečně určitě identifikovány a napadený rozsudek postrádá v přímém rozporu s uvedeným ustanovením občanského soudního řádu zákonem předepsané náležitosti. Odpůrce podle stěžovatele postupoval při vydání úpravy územního plánu zákonným způsobem a ani nemohl postupovat jinak, neboť opatřením obecné povahy č. 6/2009 bylo potvrzeno, že míra využití území je směrnou částí územního plánu. Zásadní podle stěžovatele je, že navrhovatel měl možnost brojit proti opatření obecné povahy č. 6/2009. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 A os 2/2013 – 116 se vztahovalo pouze k územnímu plánu města Brna, jehož úprava byla provedena „ad hoc“, na rozdíl od hl. m. Prahy, v němž napadená úprava byla vydána na základě opatření obecné povahy č. 6/2009, kterým byl kód míry využití území označen jako směrný. Navrhovatel tak nevyužil svého práva napadnout toto „označení“ v době tří let od vydání opatření obecné povahy č. 6/2009.

[6] V další námitce označila stěžovatelka rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v tom, že ve výroku č. I. je uvedeno „Úprava směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 18. 4. 2011, č. U 0933/2011 se zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku.“ Podle stěžovatelky však uvedená úprava není ze dne 18. 4. 2011 a není tak srozumitelná, co se vlastně napadeným rozsudkem zrušuje, zda úprava směrné části územního plánu ze dne 18. 4. 2011 a chybně je uvedeno číslo úpravy U 0933/2011, nebo zda chtěl městský soud zrušit úpravu č. U 0933/2011, která je ze dne 11. 4. 2011, což je jednoznačně stanoveno v příloze této úpravy. Stěžovatelka tak je toho názoru, že žádná úprava územního plánu ze dne 18. 4. 2011, č. U 0933/2011, nemohla být rozsudkem městského soudu zrušena.

[7] Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť obsahuje pouze rekapitulaci argumentů odpůrce a navrhovatele a poté cituje předmětné usnesení rozšířeného senátu, které se týkalo hodnoty indexu podlažních ploch v územním plánu statutárního města Brna, tj. jiného pojmu, než v případě kódu míry využití území. Závěr městského soudu, že pojem „index podlažní plochy“ lze beze zbytku vztáhnout i na termín „kód využití území“ je podle stěžovatelky chybný. Termín „kód využití území“ totiž v územním plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy neexistuje. K termínu „míra využití území“, ani k termínu „kód míry využití území“, nelze vztáhnout beze zbytku závěry, které Nejvyšší správní soud učinil k pojmu „index podlažní plochy“, neboť tento index vyjadřuje počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Takovému pojmu odpovídá v územním plánu hlavního města Prahy pojem „koeficient podlažní plochy“, nikoli tedy soudem uvedený a neexistující „kód využití území“, ale ani „míra využití území“ nebo „kód míry využití území“. Městský soud tak podle stěžovatelky pouze mechanicky aplikoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bez pochopení materie, jakéhokoliv řádného vysvětlení a odůvodnění.

[8] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu spatřuje stěžovatelka také v tom, že se žádným způsobem nezabýval tím, jaký právní stav vznikl po zrušení předmětné úpravy územního plánu. Stěžovatelka v této souvislosti poznamenala, že zrušením úpravy mohlo dojít jedině k tomu, že dané území není z hlediska kódu míry využití regulováno žádným způsobem. Stěžovatelka dále uvedla, že si je vědoma závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 Ao 6/2011 – 210. Posuzovaná věc je však rozdílná, neboť v případě zrušení úpravy nedojde ke zrušení změny územního plánu, ale bude zrušen pouze kód míry využití území, které tak nadále zůstane regulováno územním plánem, jelikož funkční plocha zůstane beze změny. V území tak stále bude existující územní plán.

[9] Další pochybení městského soudu spatřuje stěžovatelka v tom, že se nedostatečně vypořádal s aktivní věcnou legitímací navrhovatele. Stěžovatelka má přitom za to, že aktivní věcná legitímace navrhovatele dána nebyla. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 A 39/2014 – 109, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[10] Navrhovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že nezákonnost předmětné úpravy územního plánu nepůsobí judikatura, jak mylně tvrdí stěžovatel, ale rozpor úpravy územního plánu s právními předpisy platnými a účinnými v době jejího vydání. Nelze uvažovat o retroaktivitě usnesení Nejvyššího správního soudu, neboť o retroaktivitě je možno hovořit pouze u právních předpisů. Odkaz stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ao 2/2009 - 23 a č. j. 4 Ao 1/2010 – 43 označil navrhovatel za nepřipadný, neboť byly překonané již několikrát citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a v žádném případě nelze tvrdit, že by dávaly za pravdu odpůrci. Nerozhodné je, jaká byla praxe v době vydání dané úpravy územního plánu, neboť tato praxe byla rozporná se zákonem.

pokračování

Na nezákonnou správní praxi nelze odkazovat. Z těchto důvodů navrhovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

[11] Ke kasační stížnosti stěžovatelky navrhovatel uvedl, že neuvádí nic, co by vyvracelo správnost a zákonnost rozsudku Městského soudu v Praze. Neuvedení data narození navrhovatele nepůsobí nezákonnost napadeného rozsudku. Předmětem návrhu navrhovatele byla úprava územního plánu č. U 0933/2011. Nebyl žádný důvod, aby navrhovatel brojil proti opatření obecné povahy hl. m. Prahy č. 6/2009, jež se ho nedotýká. I kdyby opatřením obecné povahy č. 6/2009 bylo potvrzeno, že míra využití území spadá do části směrné, pak ani tato skutečnost, se nemůže dotknout práv navrhovatele, kterých se dotkla až změna míry využití území provedená předmětnou úpravou směrné části územního plánu. Navrhovatel připomněl, že úprava územního plánu byla vydána v rozporu s právními předpisy. Konstatoval, že z rozsudku městského soudu nepochybně vyplývá, že předmětem zrušení je tato úprava územního plánu ze dne 18. 4. 2011. Datum 11. 4. 2011, na které poukazuje stěžovatelka, nemá s vydáním této úpravy nic společného, jedná se pouze o dataci úpravy výkresu, který byl podkladem pro změnu, nikoli o dataci samotné úpravy územního plánu. Navrhovatel dále uvedl, že napadený rozsudek městského soudu není ani nesrozumitelný, ani nepřezkoumatelný, jak mylně tvrdí stěžovatelka. Koeficient podlažní plochy je určen kódem míry využití území, tj. stanovení indexu podlažní plochy dle územního plánu města Brna odpovídá stanovení kódu míry využití území. Ohledně posouzení své aktivní legitimace navrhovatel odkázal na str. 7 odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, kde se jí městský soud zabýval. Podle navrhovatele není důvod k tomu, aby se městský soud zabýval tím, jaký právní stav vznikne po zrušení úpravy. V této souvislosti navrhovatel podotknul, že v posuzované věci nedošlo ke zrušení části územního plánu, ale ke zrušení jeho změny, tj. po zrušení této změny nastává stav před touto změnou – shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 Ao 6/2011 – 210. Navrhovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že kasační stížnosti stěžovatele i stěžovatelky se zamítají a uložil jim povinnost uhradit navrhovateli náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[12] Osoba zúčastněná na řízení Ing. H. P. přípisem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 30. 12. 2014 sdělil, že z důvodu prodeje nemovitosti na adrese L. 28, P. 6 ruší svoji účast ve věci sp. zn. 4 As 130/2014. Nejvyšší správní soud proto od 30. 12. 2014 v řízení o kasační stížnosti s Ing. H. P. jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost podle § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele i stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté přezkoumal důvodnost kasačních stížností v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Z obsahu kasačních stížností je zřejmé, že se stěžovatel i stěžovatelka dovolávají důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[15] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[16] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[17] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

II. a) Posouzení kasační stížnosti stěžovatele

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační stížností stěžovatele, který v první řadě namítal, že rozsudek městského soudu je postaven na právních závěrech usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, které nikterak nedoplňuje o další argumentaci. Této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť městský soud nejen poukázal na závěry, k nimž dospěl ve výše uvedeném usnesení rozšířený senát, ale řádně též zdůvodnil, proč je z nich třeba vycházet v posuzované věci a zabýval se též otázkou aktivní legitimace navrhovatele. Městský soud nepochybil, pokud vycházel především z usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Aos 2/2013 - 116. Předmětný právní názor se stal v mezidobí součástí konstantní judikatury Městského soudu v Praze, jakož i Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Aos 1/2013 - 53 a č. j. 4 As 148/2014 - 16, které byly vydány v řízeních o kasačních stížnostech proti rozsudkům Městského soudu v Praze ve věcech analogických nyní posuzovanému případu.

[19] Stěžejní námitka stěžovatele nicméně spočívá v tom, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které zásadním způsobem změnilo dosavadní praxi, nelze v posuzované věci použít, neboť se nevztahuje na skutkový a právní stav v době vydání napadené úpravy územního plánu, v souvislosti s čímž stěžovatel poukázal na skutečnost, že se při projednání úpravy č. j. 0933/2011 řídil platnými právními předpisy, tehdejší judikaturou a běžnou správní praxí platnou a užívanou v době přijetí úpravy.

[20] V případě této námítky Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2014, č. j. 4 As 148/2014 - 16, v němž byla předmětem přezkumu obdobná úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy č. U 0949/2011, která byla vydána ke dni 26. 4. 2011 a v němž zdejší soud vyložil, že v případě změny judikatury nedochází k vytváření nových právních norem, ale toliko ke změně jejich interpretace; nelze proto hovořit o pravé či nepravé retroaktivitě, ale pouze o retrospektivě.

[21] Posouzením toho, na jaké případy lze aplikovat právní názor, na jehož základě dochází ke změně dosavadní judikatury, se již Nejvyšší správní soud zabýval také v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 Afs 72/2012 - 76, v němž uvedl, že „pro oblast soudního rozhodování platí, že nalézáni práva je zásadně pouze výkladem a zpřesňováním stávající právní úpravy. Z povahy věci tak plyne, že soudní rozhodnutí působí zpětně, neboť se zpravidla vyjadřuje k jednání v minulosti a k tomuto minulému jednání provádí výklad zákona, který platí od jeho přijetí. Ke změně judikatury dochází v situacích, kdy je soud přesvědčen o tom, že předchozí judikatura byla založena na nesprávném výkladu práva. Nový, správný výklad se až na výjimky uplatní bezprostředně na souzený případ, v němž ke změně dosavadního právního názoru došlo, již probíhající případy, a také na všechny budoucí případy, jež mají skutkový základ v minulosti (tzv. incidentní retrospektivita). Zároveň však platí, že samotná změna judikatury není důvodem pro použití mimořádných

pokračování

opravných prostředků proti pravomocným rozhodnutím, pokud jsou tyto podány jen z důvodu změny judikatury (srov. již rozhodnutí NSS ČSR sp. zn. 15043/37, publ. jako Bob. F 8766/37; náleží ÚS ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 3221/11).“

[22] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že Ústavní soud v naposledy uvedeném nálezu judikoval, že „*zákaz retroaktivity dopadá na postup všech orgánů veřejné moci, včetně moci zákonodárné a soudní, ve druhém případě však – vzhledem ke specifické (zpravidla retrospektivní) povaze soudního rozhodování – obecné uplatnění nenalezne. Změna právního názoru vysloveného v soudních rozhodnutích, která představují ustálenou judikaturu, zvláště pak nejvyšších soudních instancí, vykazuje (materiálně) zpětný účinek, jenž stojí proti principu právní jistoty a důvěry jednotlivce v právo; ve vzájemné kolizi mezi potřebou právní jistoty a požadavkem materiální správnosti soudního rozhodnutí však významnou roli hraje postulát vnitřní otevřenosti soudního rozhodování jako podstatný strukturální element nezávislého nalézáni práva a příkaz spravedlivého procesu. Z tohoto důvodu nutno vycházet z principu, že změna ustálené judikatury je – byť za určitých materiálních a příp. procesních podmínek – přípustná a nový právní názor zpravidla nalezne své uplatnění na všechny další kauzy, které soudy rozhodují. Řešení zmíněné kolize je třeba hledat primárně v rovině tzv. podústavního práva, a teprve pokud to možné není, lze výjimečně uvažovat o aplikaci původního právního názoru, přičemž je třeba vzít v úvahu práva ostatních účastníků řízení a/ nebo veřejný zájem.“*

[23] V odůvodnění nálezu Ústavní soud dále vyložil, že „*změna judikatury obecných soudů – primárně s ohledem na princip rovnosti v právech (konkrétně v podobě zásady rovného použití práva) – nesmí být svévolná, což by bylo v případě, že by výklad a aplikace práva, představující odklon od dosavadní judikatury, postrádal racionální odůvodnění (tzn. nebyl by postaven na věcně přeléhavých důvodech, přičemž daná změna by se jevila jako náhlá, překvapivá, bez určité myšlenkové linie, a dané rozhodování by tak neslo známky nahodilosti) a současně by se ocital mimo rámeček tzv. podústavního práva v důsledku toho, že by nerespektoval požadavky plynoucí z ochrany základních práv a svobod.“ (bod 28).*

[24] V nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08 pak Ústavní soud vyslovil, že „*Judikatura nemůže být bez vývoje a není vyloučeno, aby (a to i při nezmeněné právní úpravě) byla nejen doplňována o nové interpretační závěry, ale i měněna. Změna rozhodovací soudní praxe, zvláště jde-li o praxi nejvyšší soudní instance povoláné i ke sjednocování judikatury nižších soudů, je ovšem jevem ve své podstatě nežádoucím, neboť takovouto změnou zjevně je narušen jeden z principů demokratického právního státu, a to princip předvídatelnosti soudního rozhodování. To je prioritním důvodem, proč platná právní úprava předepisuje pro soudy nejvyšších instancí i pro Ústavní soud zvláštní a závazná pravidla přijímání rozhodnutí v situacích, kdy jimi má být jejich dosavadní judikatura překonána. Dokonce i kdyby takovéto procedury nebyly pro uvedené případy pozitivním právem zakotveny, nic by to neměnilo na povinnosti soudů přistupovat ke změně judikatury nejen opatrně a zdrženlivě (tj. výlučně v nezbytných případech opodstatňujících překročení principu předvídatelnosti), ale též s důkladným odůvodněním takového postupu; jeho součástí nezbytně by mělo být přesvědčivé vysvětlení toho, proč vzdor očekávání respektu k dosavadní rozhodovací praxi, bylo rozhodnuto jinak.“ (bod 30).*

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci, stejně jako v rozsudku č. j. 4 As 148/2014 – 16, nebyly naplněny výjimečné okolnosti, jež by bránily aplikaci judikaturou nově přijatého právního názoru, který je odlišný od právního názoru dřívějšího, jinými slovy, že změnu judikatury, spočívající ve vydání usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 AOs 2/2013 – 116 nelze považovat za svévolnou či nahodilou. O tom svědčí i to, že Ústavní soud odmítl ústavní stížnost podanou v této věci usnesením ze dne 14. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 56/13. Důvodná není ani námitka stěžovatele, že se při projednání předmětné úpravy územního plánu řídil platnými právními předpisy, tehdejší judikaturou a běžnou právní praxí platnou a užívanou v době přijetí úpravy, přičemž o správnosti jeho postupu svědčí rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 – 23 a ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 – 43. Rozšířený senát

totiž závěry uvedené v těchto rozsudcích a tím i dosavadní praxi, již se stěžovatel dovolává, překonal a své závěry řádně a racionálně vysvětlil a odůvodnil. Jím přijatý výklad zcela naplňuje smysl soudního přezkumu územních plánů a jejich změn. V důsledku toho tedy nelze považovat postup stěžovatele při vydání úpravy směrné části územního plánu za souladný s tehdy platnou právní úpravou. Usnesení rozšířeného senátu splňuje rovněž požadavky vytyčené výše uvedenou judikaturou Ústavního soudu. Poukaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. I. ÚS 3061/11, je v posuzované věci zcela nepřipadný a nijak s ní nesouvisí, neboť v tomto nálezu se Ústavní soud zabýval správností posouzení dobré víry žalobkyně při nabytí nemovitostí obecnými soudy.

[26] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele týkající se nemožnosti aplikace předmětného usnesení rozšířeného senátu v posuzované věci a městský soud nepochybil a postupoval správně, pokud vycházel ze závěrů, k nimž rozšířený senát dospěl v již několikrát zmíněném usnesení.

II. a) Posouzení kasační stížnosti stěžovatelky

[27] Nejvyšší správní soud se dále věnoval posouzení důvodnosti kasační stížnosti stěžovatelky, která v první řadě namítala, že navrhovatel i odpůrce nejsou v kasační stížnosti napadeném rozsudku specifikováni datem narození, popř. identifikačním číslem, což je v rozporu s § 157 odst. 1 o. s. ř., z čehož dovozovala, že strany sporu nejsou dostatečně určité stanoveny a napadený rozsudek postrádá v přímém rozporu s uvedeným ustanovením občanského soudního řádu zákonem předepsané náležitosti.

[28] Ustanovení § 157 odst. 1 o. s. ř. mimo jiné stanoví, že písemné vyhotovení rozsudku musí obsahovat přesné označení účastníků. Uvedení jména, příjmení a bydliště u fyzických osob, resp. názvu správního orgánu a jeho sídla je naprosto dostatečné k tomu, aby účastník řízení byl přesně a nezaměnitelně specifikován a soudy proto standardně účastníky označují pouze těmito údaji. U účastníků řízení – fyzických osob tedy není zpravidla třeba uvádět též datum narození a správních orgánů není třeba uvádět jejich identifikační číslo, není-li to potřebné pro jejich odlišení např. od jiných osob se stejným jménem a příjmením a bydlištěm. Odpůrce (stěžovatel) je toliko orgánem územně samosprávného celku a nedisponuje vlastní právní osobností, nýbrž jakožto správní orgán má pouze procesní způsobilost ve smyslu § 33 odst. 2 s. ř. s. Proto odpůrce (stěžovatel) ani žádné identifikační číslo nemá přiděleno. K této námitce tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že se městský soud při označení účastníků řízení nedopustil žádného pochybení.

[29] Stěžovatelka nemá pravdu, pokud tvrdí, že odpůrce postupoval při vydání úpravy územního plánu zákonným způsobem. Nejvyšší správní soud v již několikrát zmíněném v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, judikoval, že „*index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 29 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976). Má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3 věty první stavebního zákona z roku 2006, tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.*“ V odůvodnění usnesení rozšířený senát ohledně povahy indexu podlažní plochy (IPP) vyložil, že „*IPP vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nabídkosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota IPP se má odvíjet*

pokračování

od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů. Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýšili se IPP pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno“ (body 31 33 usnesení).

[30] Z tohoto usnesení tak vyplývá, že má-li být v územním plánu změněna stávající regulace prostorového uspořádání, resp. míra využití území, např. změnou indexu podlažní plochy, je nutno takovou změnu přijmout formou vydání opatření obecné povahy, nikoliv neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti, jak tomu bylo v posuzované věci. Taková úprava může být provedena pouze procesem ve smyslu § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona. Opačný přístup by byl v rozporu se zásadami, na kterých stojí územní plánování, resp. se závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora uvedeném usnesení. V posuzované věci tak je zřejmé, že stěžovatel porušil zákon, pokud změnu (navýšení) míry využití území a s tím spojenou změnu (navýšení) indexu (koeficientu) podlažní plochy v územním plánu, neprovedl formou vydání opatření obecné povahy podle § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona, schváleného zastupitelstvem hlavního města Prahy v návaznosti na provedené řízení o vydání opatření obecné povahy dle příslušných ustanovení stavebního zákona a správního řádu, nýbrž tato změna byla vydána Magistrátem hlavního města Prahy, Odborem územního plánu a bez dodržení odpovídajícího procesního postupu.

[31] Poukaz stěžovatelky na skutečnost, že navrhovatel měl možnost brojit proti opatření obecné povahy č. 6/2009, tohoto svého práva však v zákonem stanovené lhůtě tří let nevyužil, není přílehlavý, neboť v posuzované věci brojil stěžovatel proti úpravě směrné části územního plánu platné ode dne 18. 4. 2011, nikoli proti komplexní změně územního plánu vydané opatřením obecné povahy č. 6/2009. Tuto změnu bylo možné napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy, neboť materiálně se jednalo i podle původní právní úpravy o záležitost závazné části územního plánu, která se vyhlášovala formou obecně závazné vyhlášky obce. Odpůrce proti napadené úpravě směrné části územního plánu, která se věcně týkala navýšení míry využití území v předmětné ploše a s níž nesouhlasil, podal návrh na zrušení opatření obecné povahy osobně dne 5. 3. 2014, tj. v běhu tříleté lhůty stanovené pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy v § 101b odst. 1 s. ř. s., kterou je v posuzované věci třeba počítat od data platnosti změny – 18. 4. 2011, a jejíž poslední den tudíž podle § 40 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 1 téhož zákona připadl na den 18. 4. 2014.

[32] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116 se vztahovalo pouze k územnímu plánu města Brna, jehož úprava byla provedena „ad hoc“, na rozdíl od hl. m. Prahy, v němž napadená úprava byla vydána na základě opatření obecné povahy č. 6/2009, kterým byl kód míry využití území označen jako směrný. K této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že rozšířený senát ve výše uvedeném usnesení vyslovil, „že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu. Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem, popsaným v novém stavebním zákoně, tj. formou opatření obecné povahy. Mohou-li tedy být závazné části územního plánu po 1. 1. 2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona, nepřísluší stanovení IPP či jeho změna orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné směrné vymezení IPP nemůže mít za následek to, že se na takovou část územního plánu bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky.“ (body 34 – 36). Kód míry využití území tedy měl

být součástí závazné části územního plánu a nikoli směrné části, jak ostatně již přílehavě konstatoval městský soud. Změna kódu míry využití území, která byla v dané věci provedena ve směrné části územního plánu hl. m. Prahy, má totiž věcně obdobné důsledky jako změna indexu podlažní plochy. Městský soud proto v napadeném rozsudku správně konstatoval, že závěry učiněné Nejvyšším správním soudem pro pojem „index podlažní plochy“ lze bez zbytku vztáhnout i na regulativ „kód využití území“, tak jak je vymezen v územním plánu hlavního města Prahy. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále uvádí, že již v rozsudku ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6 AOs 1/2013 - 57, vyslovil, že „v případě územního plánu hl. m. Prahy totiž maximální míru využití území stanoví mimo jiné regulativy označené jako kódy míry využití území, které jsou definovány koeficientem podlažních ploch a koeficientem zeleně a jsou rozděleny do skupin A až K. Čím je kód využití území vyšší, tím vyšší stavby lze v území stavět. Např. v území označeném kódem A je možno stavět rodinné domy, v území označeném kódem E je možno stavět činžovní domy a v území označeném kódem K je možno stavět i výškové domy. Uvedené kódy tedy vyjadřují maximálně přípustnou výšku staveb na určité ploše, resp. jejich druh. Zvýší-li se kód pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna (druhově a výškově) zcela jinými stavbami, než bylo původně stanoveno. Smyslem těchto kódů tedy není nic jiného než regulovat (limitovat) míru zatížení území. Bez jejich existence by bylo možno stavět jakékoliv stavby v jakékoliv ploše. Změnou těchto kódů tedy dochází ke změně regulace území a finální konsekvencí takové změny mohou být zásadní změny v dané lokalitě, které s sebou mohou přinášet i řadu negativních důsledků. Zvýšením kódu míry využití území může být v určitém území umožněna např. podstatně intenzivnější či rozsáhlejší výstavba. Taková výstavba pak může způsobovat např. nadlimitní imise hluku, prachu, vibrací atp. Po skončení výstavby pak může dojít např. ke zvýšení počtu obyvatel a dopravních prostředků, což může mít za následek např. nedostatek parkovacích míst, zhoršení životního prostředí atp. Tyto důsledky se mohou jednoznačně projevit v právní sféře vlastníků nemovitostí v dané lokalitě či v její blízkosti. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že změna kódu míry využití území se již nebude přezkoumávat ani v územním, ani ve stavebním řízení. V těchto řízeních již budou správní orgány vycházet z kódu míry využití území stanoveného v územním plánu. Ochranu práv dotčených osob proto nelze přesunovat až do fáze územního či stavebního řízení.“

[33] Důvodné tudíž nejsou ani námitky stěžovatelky, v nichž městskému soudu vytýká, že mechanicky, bez řádného vysvětlení a odůvodnění aplikoval a vycházel z usnesení rozšířeného senátu, které se týkalo hodnoty indexu podlažních ploch v územním plánu statutárního města Brna, tj. jiného pojmu, než v případě kódu míry využití území a označuje za chybný závěr městského soudu, že pojem „index podlažní plochy“ lze beze zbytku vztáhnout i na termín „kód využití území.“

[34] Stěžovatelka dále označila rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v tom, že ve výroku č. I. nesprávně označil zrušovanou úpravu územního plánu. Městský soud ve výroku č. I. napadeného rozsudku uvedl, že dnem právní moci tohoto rozsudku ruší úpravu směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 18. 4. 2011, č. U 0933/2011. Nejvyšší správní soud tak má za to, že z výroku rozsudku městského soudu je jasné, že ruší úpravu směrné části územního plánu výše uvedeného čísla a data. K tvrzení stěžovatelky, že uvedená změna byla vydána dne 11. 4. 2011, nikoli dne 18. 4. 2011, Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud městský soud jako datum vydání změny uvedl den 18. 4. 2011, nejedná se o nedostatek, který by způsoboval nejasnost v tom, jaké opatření obecné povahy městský soud ruší. Na originálním vyhotovení úpravy územního plánu založené v odpůrcem předloženém spisu je jasné vyznačeno: „Platnost od 18. 4. 2011“. Stejně datum je uvedeno na grafické příloze napadené úpravy územního plánu u ověřovacího razítka a podpisu odboru územního plánu Magistrátu hl. m. Prahy. V grafické příloze úpravy územního plánu je sice dole uvedeno: „Evropská, studie – záměr na využití území. 30. 7. 2010. Úprava ze dne – 11. 4. 2011. M 1:500“. Je však zřejmé, že tento údaj se vztahuje k dokumentaci záměru stěžovatelky, respektive k její úpravě datované 11. 4. 2011, která představovala podklad pro vydání napadené úpravy směrné části územního plánu. Tomu odpovídá i Evidenční list žádosti o provedení úpravy Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, založený ve správním spise, v němž je uvedeno

pokračování

v rubrice 26. Podmínka provedené úpravy: „Řešení zástavby bylo podle připomínek a doporučeních upraveno dokumentací datované 11. 4. 2011, ze které byly MHMP-OUP vybrány aktualizované výkresy, které budou součástí vydané úpravy“ (NSS cituje včetně gramatických chyb). V rubrice 27. (Čistopis s číslem úpravy se schvalovacími doložkami platný od) je jednoznačně uvedeno datum platnosti napadené úpravy 18. 4. 2011. Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodující pro označení data provedení úpravy je datum 18. 4. 2011. Městský soud tedy při označení opatření obecné povahy, které rušil (předmětná úprava územního plánu), nepochybil a dostatečně přesně je specifikoval.

[35] Důvodná není ani námitka, v níž stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu spočívající v tom, že se žádným způsobem nezabýval tím, jaký právní stav vznikl po zrušení předmětné úpravy územního plánu. Tato otázka totiž nebyla v řízení před městským soudem navrhovatelem nadnesena (podle § 101 odst. 1 s. ř. s., je soud vázán rozsah a důvody návrhu) nehledě k tomu, že nijak nesouvisí s předmětem řízení v posuzované věci (zákoností vydané úpravy územního plánu) a nebyl dán ani žádný důvod, aby se městský soud touto otázkou zabýval. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatuje, že městský soud vystihl podstatu věci a při posouzení věci správně aplikoval na věc dopadající právní předpisy a vycházel z relevantní judikatury.

[36] Další pochybení městského soudu spatřuje stěžovatelka v tom, že se nedostatečně vypořádal s aktivní věcnou legitimací navrhovatele. Stěžovatelka má přitom za to, že aktivní věcná legitimace navrhovatele dána nebyla. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce, neboť z odůvodnění městského soudu je zřejmé, že se aktivní legitimací zabýval, když poukázal na skutečnost, že rozsah výstavby umožněný úpravou územního plánu je takový, že zasahuje do práv navrhovatele jakožto vlastníka nemovitosti (rodinného domu) vzdálené od plochy řešené napadenou úpravou územního plánu pouhých 60 m. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že není žádný důvod k domněnce, že by snad procesní vada, pro kterou bylo opatření obecné povahy zrušeno, neměla žádný dopad do právní sféry navrhovatele. Pokud odpůrce vydal v rozporu se zákonem opatření obecné povahy formou úpravy územního plánu bez provedení řízení, přinejmenším tak stěžovateli odňal možnost podat námitky proti změně územního plánu tak, jak předvídá stavební zákon v § 52 odst. 2 ve spojení s § 188 odst. 3 a § 55 odst. 2 stavebního zákona. Navrhovatel tak měl aktivní legitimaci procesní i věcnou.

III. Závěr a náklady řízení

[37] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnosti proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodné zamítl.

[38] Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Navrhovatel, jenž naopak byl ve věci úspěšný, požádal o náhradu nákladů kasačního řízení. Navrhovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen zástupcem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení, jež navrhovateli přiznal podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (§ 1 odst. 2 citované vyhlášky). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce v řízení o kasačních stížnostech učinil dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu - vyjádření ke kasační stížnosti odpůrce a vyjádření ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I). Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu činí

3100 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupci též náleží paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud pak částku zvýšil o 21 %, neboť zástupce navrhovatele již v řízení před městským soudem doložil, že je plátcem DPH. Celková výše nákladů, jež jsou stěžovatelé povinni zaplatit žalobci, tedy činí 8 228 Kč. Nejvyšší správní soud uložil každému ze stěžovatelů zaplatit odpůrci polovinu této částky, neboť se na nákladech řízení navrhovatele v řízení o kasačních stížnostech podíleli stejnou měrou (navrhovatel reagoval jedním svým vyjádřením na kasační stížnost odpůrce, druhým svým vyjádřením na kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I). Stěžovatelé jsou podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, povinni náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupce navrhovatele. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

[39] Osoby zúčastněné na řízení II) až XXVIII) nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť neplnily žádnou povinnost uloženou jim soudem ani nejsou dány žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu